TOVERI

Lännen suomalaisen työväen äänenkannattaja, ilmestyy Astoriassa, Oregon, joka päivä paitsi sunnuntaina.

TOIMITUSKUNTA:

W. N. REIVO, A. SALMI, L. MOILANEN, A. N. KOSKELA, K. E. HEIKKINEN

TOVERI

(The Comrade)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish daily in the West. Published daily, except Monday, at Astoria, Ore., by the Western Workmen's Publishing Society.

Advertising rates in effect July 1, 1912, 40c per inch. Special discount allowed for larger and continuous advertisements.

TOVERI, BOX 99, ASTORIA, OREGON.

AUGUST NIKULA, Manager.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post-Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3rd, 1879.

SUBSCRIPTION RATES:

IN THE UNITED STATES AND CANADA:

For 1 year $3.75; For 6 Months, $2.00; For 3 Months, $1.25; For 1 Month 50c.

TILAUSHINNAT YHDYSVALLOISSA JA CANADASSA:

1 vuosikerta $3.75; 6 kuukautta $2.00; 3 kuukautta $1.25; 1 kuukausi 50c.

SUOMEEN JA MUUALLE ULKOMAILLE:

1 vuosikerta $6.50; 6 kuukautta $3.50.

Ilmotushinta 40c palstatuumalta. Kuoleman-ilmotukset $1.50 kerta ja muistovärsyillä $2.00 kerta. Kihlaus-, syntyma- ja avioliitto-ilmotukset 50c kerta, haljutaantieto- ja nimenmuutto-ilmotukset 25c kerta, naima-ilmotukset $1.50 kerta, avioero-ilmotukset $1.00 kerta. Seisovat ilmotukset seuraavan hintaluettelon mukaan palstatuumalta: 1 v. 20c, ½ v. 20c, 3 kk. 25c, 1 kk. 30c.

Satunnaisista ilmotuksista tulee rahan seurata mukana. Englanninkielestä suomennetaan vapaasti.

Huoneusto sijaitsee 10:nnen ja Duane katujen kulmassa. Telefooni: konttori 365, toim. 832.

1

Omaisuuden pakkoluovuttaminen sotatarkoituksiin

Nyt kun joltakin taholta on nostettu kysymys ansiottomien sisääntulojen pakkoluovuttamisesta sotatarkoituksiin, herää epäilemättä suuressa osassa työväestöäkin sellainen ajatus, että se olisi vallan oikeudenmukaista. Kun kerran työläiset pakotetaan uhraamaan henkensä, niin kai pitäisi toisten luopua edes siitä osasta omaisuuttaan, jota eivät välttämättä tarvitsekaan.

Mutta kun tätä kysymystä käsitellään kongressissa, huomaamme, että ne jotka kiivaimmin taistelivat asevelvollisuuspakon puolesta, taistelevat vieläkin kiivaammin tätä ansiottomien tulojen pakkoluovutusta vastaan. Ja joskin tämä saattaa herättää joissakin työläisissä paheksumista ja hämmästystä, niin siinä ei sittekään ole mitään epäjohdonmukaisuutta. Riistäjäluokka on aina käynyt sodat työväenluokan kustannuksella omaksi hyödykseen ja menettelee tässä sodassa samalla tavalla.

Omaisuuden pakkoluovuttaminen sotatarkoituksiin on oleellisesti ja siveellisesti oikein, mutta sittekin sen vaatimuksen taakse ryhmittyminen saattaa helposti ajaa työläiset väärään käsitykseen tässä luokallemme niin perin tärkeässä kysymyksessä. Jos kerran on yhteinen asia kysymyksessä, niin ovat myöskin yhteiset uhraukset kysymyksessä, mutta ellei ole yhteistä asiaa, niin ei ole yhteisiä uhrauksiakaan.

Ja yhteisten etujen olemassaolo tunnustetaan sillä että selitetään omistavan luokan olevan velvollinen uhraamaan omaisuutensa, koska kerran työväestökin uhraa paljon kalliimman uhrin. Tämän käsityksen selittämiseksi ei voida työskennellä kyllin tarmokkaasti, yhtävähän kuin yleensä koko yhteiskunnallista kysymystä voidaan liian helposti saada työläisten keskuudessa selitetyksi. Eikä tässä olekaan kysymystä mistään muusta kuin yhteiskunnallisen kysymyksen eräästä osasta, joskin sen varsin merkityksellisestä osasta.

Kapitalistiluokka ei tule uhraamaan osaakaan omaisuudestaan sotatarkoituksiin muuten kuin pakosta. Se tekee voittoja sodan kustannuksella, s. o. työväestön kärsimyksien kustannuksella.

Osoittamalla työväestölle, miten itsekkäät edut saattavat uhrata koko kansakunnan hyvinvoinnin, on kuitenkin paljon voitettu, sillä tämän itsekkyyden käsittämällä voi työläinen toisinaan saada halun tutkia sen syitäkin ja siitä joudutaan yhteiskunnalliseen kysymykseen.

Kun sotaverolaki on nyt kongressin käsiteltävänä, rientävät riistäjät selittämään, että jos voittoja verotetaan, niin liike lakkaa. Maan eduista ei kukaan muista puhua enään mitään. Mutta samalla kun voittoja suojellaan tässä näin julkealla tavalla, selitetään työläisille virallisten mandaattien kautta, että sen on luovuttava kaikista vaatimuksistaan maan etujen vuoksi. Täytyy olla jo melkein sokea joka ei saa päähänsä mitkä ne maan edut ovat jotka jokaisessa kysymyksessä esiintyvät sinä pohjimmaisena taustana, jonka edessä kysymykset ratkaistaan.

Kun sotaverot asetetaan käyttötarpeille, eikä suoranaisille voitoille, niin lankeavat ne silloin suurimmalta osaltaan työläisten maksettavaksi. Ne lankeavat ainakin kuluttajien maksettavaksi, ja sen lähemmäksi yhteistä taakkaa, ei riistäjäluokkaa saa tulemaan niin kauan kuin se itse määrää omat veronsa ja rasituksensa.

Turhaa on odottaa että voittoja verotettaisi suuremmassa määrässä, sillä sellainen teko edellyttäisi työläistenkin etujen ajamista ja valtaluokan taholta ei siihen ryhdytä. Jos taas ajattelemme että työläiset itse olisivat vallassa ja verottaisivat voittoja, niin riittää kai kun sanomme, että kun työläiset ovat vallassa, on yhtä vähän syytä verottaa voittoja, kuin niitä on olemassakin, sillä niiden takia ei työväestö kohoakaan valtaan, vaan niitä poistaakseen.

Voitaisi kuitenkin odottaa, että raskain vero asetettaisi sellaisille ylellisyystavaroille, jotka riistäjäluokka suurimmalta osalta kuluttaa. Miten tässä suhteessa tullaan menettelemään, saamme nähdä lähimmässä tulevaisuudessa. Varmuudella voimme kuitenkin sanoa, että vain mitättömän pieni osa sodan tuottamista rasituksista otetaan siitä riistosaalista, jonka työväestö luovuttaa toisille. Suurin osa asetetaan elintarpeille, joiden hintoja kohotetaan sikäli kuin verot nousevat, jotta voitot eivät laskeutuisi.

— Työläinen, älä jarruta vapausliikettä pysyttelemällä ulkona järjestöstäsi. Älä estä työläistoveriesi pyrkimyksiä pysyttelemällä syrjässä tästä yhteisestä liikkeestä.

VOIDAANKO AATTEEN AVULLA NOPEISTUTTAA YHTEISKUNNALLISEN VALLANKUMOUKSEN LÄHESTYMISTÄ?

Edellisen kirjotuksen tarkoituksena ei suinkaan ollut selittää etteikö aatteilla olisi vaikutusvoimaa työväestön hereille saamiseksi; aatteethan ovat heijastuksia itsekunkin aikakauden olevista oloista. Silloin kun yhteiskunnallisissa olotiloissa vallitsee epäkohtia ja niistä johtuva tyytymättömyys luonnollisesti synnyttää kaipua niiden parantamiseksi ja jotka puolestaan taasen pakottavat hankkimaan keinoja niiden saavuttamiseksi. Näin syntyy aate joka lopulta muuttuu tieteelliseksi teoriaksi, ja teoria on se jonka avulla voidaan johtaa taisteluja. Tieteellisen teorian avulla voidaan ottaa huomioon kaikki ne mahdollisuudet jotka ovat edellytyksinä itsekussakin taistelussa.

Voimakkaan tieteellisen kiihotus- ja kasvatustyön avulla saadaan joukot tietoisiksi joka ei suinkaan olekaan vähemmän tarpeellista. Sillä niitä saavutuksia mitä työväestö jo tänäpäivänä on saavuttanut itsekussakin maassa, ei suinkaan olisi saavutettu jos ei olisi tehty työtä työväestön hereille saamiseksi. Ne taistelut ja saavutukset mitkä ovat saavutetut lainlaatijakunnissa, parlamenteissa ja taloudellisilla järjestöillä, ovat olleet tuloksia siitä, että työväestö on niitä tietoisesti osannut vaatia. Tieteellinen teoria tekee mahdolliseksi tietoisen, järjestyneen työväestön käyttää jokaisena tarpeellisena ja määrättynä hetkenä kaikki olevat voimansa. Ainoastaan tietoisena voi työväestö ottaa huomioonsa ja harkita kaikkia niitä edellytysmahdollisuuksia jotka ovat olemassa taistelun alkaessa ja sen mukaan se voi myöskin tehdä suurempiakin uhrauksia jos nimittäin saavutukset sitä vaativat. Meillä on riittäviä todistuksia tässäkin maassa siitä mitenkä usein on lähdetty tiedottomana taistelemaan, ei ole useastikaan otettu lukuun niitä tappion tai voiton mahdollisuuksia joista sitten on ollut seurauksena taistelujen täydellinen häviäminen.

Tämän asian kanssa luonnollisesti olemme yhtä mieltä, joten emme siitä väittele. Emmekä myöskään väittele siitä, että työväestön vaan tarvitsee laakereillaan levätä ja varrota yhteiskunnallisen vallankumouksen lähestymistä. Paljon mahdollista, että vastaväittäjäni on saanut edellisestä kirjoituksestani viimeksi mainitun käsitteen. Mutta siinä nimenomaan mainittiin, että taistelujen avulla voi työväestö saada itselleen välillisiä parannuksia joista tulemme myöhemmin lausumaan, varsinkin mitkä kirjottajan mielestä tuntuvat revisionistisilta. Sillä tuskin suotuisissakaan olosuhteissa työväestö saisi välillisiäkään parannuksia jos ei se niiden puolesta taistelisi. Ilman järjestymistä ja tietoisuutta työväestö tuskin milloinkaan tulisi saavuttamaan minkäänlaisia parannuksia.

Näistä seikoista luonnollisesti olemme yhtä mieltä. Mutta se mistä olemme erimieltä, on yhteiskunnallisen vallankumouksen nopeistuttaminen. Yhteiskunnallisen vallankumouksen siinä merkityksessä kuin me sosialisteina sitä ymmärrämme, nim. valtiollisen vallan valloittaminen työväestölle. K. E. H. lausuu kirjotuksessaan: ompa ihme jos ei voimakas agitatsiooni ja järjestämistyö jouduta yhteiskunnallisen vallankumouksen lähestymistä. Myöntäkäämme, että voimakkaalla agitatsioni- ja kiihotustyöllä saadaankin jonkinlainen vallankumous aikaan, mutta on tykkänään toinen kysymys josko se on pysyväinen ja ettei sen perästä synny taantumuskausi. Meillä ovat todistuksena useat taistelut ja vallankumoukset jotka ovat tapahtuneet esim. Ranskassa. Ranskan ensimäinen kolmannen säädyn vallankumous antaa meille selvän kuvauksen mitenkä silloiset yhteiskunnalliset olotilat eivät olleet kehittyneet sille asteelle, että tuo mainittu vallankumous olisi tuonut tullessaan pysyväisen olotilan. Se, ettei olotilat olleet siihen kehittyneet, johti mitä sotkuisempaan taisteluun joka kesti vuosikymmeniä nousevan porvariston ja aatelistoon sekä kirkon välillä.

Ranskassa ei suinkaan puuttunut innostusta ennen vallankumousta. Melkein poikkeuksetta kaikki silloiset filosofit ottivat tehtäväkseen vapauttaa koko ihmiskunnan perustamalla ikuisen järjen ja oikeuden valtakunnan. Näihin edellisiin yhtyivät kolme suurta utopistia, nim. Saint Simon, Charles Fourier ja englantilainen Robert Owen, että sentähden ovat yhteiskunnassa olevat olot nurinkuriset kun ei ole annettu järjen hallita. Mutta yhteiskunta tulee hyväksi, siinä olevat ristiriidat loppuvat kun asetetaan järki korkeimmaksi päämääräksi. Ainoastaan puuttui vaan sitä neroa joka järjestäisi tällaisen valtakunnan. He tekivät järjen kaiken korkeimmaksi tuomariksi. Tämä haaveiltu järjen valtio ei ollut muuta kuin silloisen uudenaikaiseksi kehittyvän keskiajan porvariston haave-ihannetta. Mutta näiden mainittujen henkilöiden haaveiltu järjen valtio kärsi täydellisen haaksirikon ja muuttui hirmuvallaksi josta kehittyi loppumattomia valloitussotia.

Eikä Ranskan vallankumous tuottanut työväestöllekään niitä toivottuja tuloksia joita nämät suuret utopistit haaveilivat. Vaikka toiselta puolelta se kylläkin paljasti köyhälistölle vallassaolevien luokkien heikkouden ja ne voimat joidenka päällä valtiovalta lepäisi. Me emme ihmettelekään jos ei köyhälistö eli työväestö saanutkaan mitään parannuksia oloihinsa, sillä silloin oli suurtuotanto vielä hyvin alkuperäistä Englannissakin ja Ranskassa tuntematon. Silloinen ristiriita porvariston ja köyhälistön välillä oli vielä kehdossaan, joten sen aikuisella työväestöllä ei ollut minkäänlaista selvää luokkakatsomusta ei liioin selvää luokkataistelua. Vasta kapitalistinen suurtuotanto luo sellaiset ristiriidat että ne luovat selvän työväenluokan ja selvän luokkataistelun. Kapitalistinen suurtuotanto vasta kykenee kehittämään tuotannon sille asteelle jossa työväestön vallankumous voi olla mahdollinen. Olot Ranskan ensimäisen vallankumouksen aikana eivät olleet sellaiset jossa työväestö olisi voinut saada vallan käsiinsä. Ne eivät olleet vielä kypsyneet vastaanottamaan silloista nousevan uudenajan porvariston vallankumoukselle.

Vasta myöhemmät vallankumoukset, kuten vuoden 1848 ja viimeinen 1871, jossa perustettiin niin sanottu Ranskan kolmas tasavalta, takasivat porvaristolle sen etuoikeutetun aseman. Tämä ei suinkaan johtunut aatteellisesta työstä, vaan päinvastoin ta kuin silloisen uudenaikaiseksi kehittyvän keskiajan porvariston haave-ihannetta. Mutta näiden mainittujen henkilöiden haaveiltu järjen valtio kärsi täydellisen haaksirikon ja muuttui hirmuvallaksi josta kehittyi loppumattomia valloitussotia.

Eikä Ranskan vallankumous tuottanut työväestöllekään niitä toivottuja tuloksia joita nämät suuret utopistit haaveilivat. Vaikka toiselta puolelta se kylläkin paljasti köyhälistölle vallassaolevien luokkien heikkouden ja ne voimat joidenka päällä valtiovalta lepäisi. Me emme ihmettelekään jos ei köyhälistö eli työväestö saanutkaan mitään parannuksia oloihinsa, sillä silloin oli suurtuotanto vielä hyvin alkuperäistä Englannissakin ja Ranskassa tuntematon. Silloinen ristiriita porvariston ja köyhälistön välillä oli vielä kehdossaan, joten sen aikuisella työväestöllä ei ollut minkäänlaista selvää luokkakatsomusta ei liioin selvää luokkataistelua. Vasta kapitalistinen suurtuotanto luo sellaiset ristiriidat että ne luovat selvän työväenluokan ja selvän luokkataistelun. Kapitalistinen suurtuotanto vasta kykenee kehittämään tuotannon sille asteelle jossa työväestön vallankumous voi olla mahdollinen. Olot Ranskan ensimäisen vallankumouksen aikana eivät olleet sellaiset jossa työväestö olisi voinut saada vallan käsiinsä. Ne eivät olleet vielä kypsyneet vastaanottamaan silloista nousevan uudenajan porvariston vallankumoukselle.

Vasta myöhemmät vallankumoukset, kuten vuoden 1848 ja viimeinen 1871, jossa perustettiin niin sanottu Ranskan kolmas tasavalta, takasivat porvaristolle sen etuoikeutetun aseman. Tämä ei suinkaan johtunut aatteellisesta työstä, vaan päinvastoin suurtuotanto kehittyi noiden vallankumousten välillä sellaiseksi, että se kykeni murskaamaan kaikki esteet tieltään.

Samoin on tämänpäivästen olojen laita Venäjällä. Siellä ei suinkaan olisi voitu suorittaa vallankumousta jos eivät olevat olot olisi kehittyneet sille asteelle. Siellä vallankumous oli mahdollinen siksi, että uudenaikainen kapitalistinen tuotanto oli pakotettu poistamaan tieltään Venäjän vanhan taantumuksellisen maavlimystön. Itsevaltiuden tsaarivalta oli yhteiskunnallisten seikkojen vaikutuksesta joutunut siihen asemaan jossa sen täytyi kukistua. Koko Venäjän yhteiskunnallinen elämä kokonaisuudessaan oli kehittynyt mahdolliseksi suorittaa vallankumous. Me emme luonnollisesti väittele siitä etteikö siellä olisi voitu suorittaa tai panna toimeen vallankumous joitakin vuosia ennemminkin. Vaan mahdollisesti siellä olisi voinut seurata samanlainen taantumus ja sotkuinen valloituskausi mikä vallitsi Ranskassa. Paljon mahdollista, että siellä nytkin tulevat olot olemaan sekanaiset ja varma onkin, ettei taistelut siellä tule loppumaan ennenkuin työväestö, silloin kun sen yhteiskunnallinen kehitys on kehittynyt sille asteelle, saa vallan käsiinsä.

Näiden seikkojen ja erittäinkin Ranskan vallankumouksen, pitäisi selvästi todistaa, että työväenluokan, samoin kuin minkään muunkaan luokan, vallassa ei ole muuttaa yhteiskuntaa halunsa, mielikuvituksensa tahi jonkun valmiin kaavan mukaan. Yhteiskunnan elinehtojen kokonaisuudessaan täytyy tulla olemukseltaan toisenlaisiksi, sen täytyy olla saavuttanut määrätyn kehityskypsyyden ennenkuin joku merkittävä yhteiskuntamuutos voi olla mahdollinen. Se ei voi hypätä luonnollisten kehitysasteiden yli, eikä liioin poistaa niitä. Luonnollisesti yhteiskunnallista kehityskulkua voidaan jouduttaa saattamalla tuotanto yhä tuottavammaksi. Sillä olemme sen jo lausuneet mitenkä yhteiskunnallinen kehitys juuri riippuu siitä minkälaiset ovat tuotantomuodot ja ne työaseet, jotka kulloinkin ovat ihmisten käytettävissä. Ja työväestö voi taistelun kautta pakottaa tuotannon kehittymistä. Luultavasti K. E. H:nen selostaa ne ensi kirjotuksessaan.

Mitä tulee taasen siihen, että välilliset parannuskeinot johtavat revisionismin kaltevalle pinnalle, näyttää K. E. H. omaavan omien lausuntojensa mukaan täydelliset syndikalistiset eli toisin sanoen anarkistiset mielipiteet. Vaikka aikuisemmat anarkistitkin olivat sitä mieltä, että välilliset parannukset, kuten työpäivän lyhennys ja monet muut, ovat välttämättömiä siihen asti kunnes he lopullisesti ovat kukistaneet valtiovallan. Mutta myöhemmät anarkistit eivät niitä hyväksy, he selittävät, että välilliset parannukset saattavat vain taantumusta aikaan työväestön keskuudessa ja eroittavat sen pois lopullisesta suuresta päämäärästään katkasemalla sen taistelukärjen. He eivät hyväksy mitään pieniä uudistuksia, vaan koko järjestelmä, valtio on kerrallaan tuhottava pommien avulla. Saman periaatteen omaksuvat myöskin syndikalistit, he eivät hyväksy suuremmalta osalta minkäänlaisia välillisiä parannuksia, joten he tässä kohdassa ovat anarkistien kanssa samaa mielipidettä. Vaikka heidän taistelutapansa ovat erilaiset, nim. edelliset uskovat pommien vaikutukseen ja jälkimäiset yksinomaan taloudelliseen, s. o. ammatilliseen taistelumuotoon.

Jotavastoin tieteellisen sosialismin periaatteen mukaan välilliset parannukset ovat välttämättömiä työväestölle. Välilliset parannukset ovat niitä tekijöitä jotka kohottavat työläisten taloudellista ja henkistä asemaa silloin kun ne ovat taistelun kautta saavutetut, josta edellisessä kirjotuksessani nimenomaan mainittiin.

Ovatko kahdeksan tunnin työpäivä, työväen suojeluslait, tapaturma- ja vanhuudenvakuutukset, paremmat asunto-olot, korkeampi palkka, nais- ja lapsityön rajottaminen, vesi-, voima- ja valolaitosten ja kulkuvälineiden kuntien ja valtioiden haltuun ottaminen ja monet muut välilliset parannukset sellaisia, että ne johtavat revisionismiin? Eivätkö nämä kaikki sisälly tänäpäivänä sosialistipuolueen ohjelmaan? Nämät ovat vain välillisiä parannuksia, mutta ne ovat välttämättömiä työväestölle. Tieteellinen sosialismi tänäpäivänä ei suinkaan edusta mitään romahdusoppia, joka kuuluu syndikalismin teoriaan.

On vallan eri asia jos porvaristo joissakin visseissä tilaisuuksissa myöntää etujensa vuoksi vapaaehtoisesti jonkinlaisia myönnytyksiä, parannuksia työväestön oloihin, poistaakseen työläisistä heidän kapinallisen tunteensa, yrittäen sillätavoin hämmentää luokkakäsitteitä. Mutta on vallan toinen asia silloin kun työväestö taistelunsa kautta, omalla voimallaan on pakottanut porvariston tekemään myönnytyksiä. Porvaristo ei mitään muuta niin pelkää kuin sitä, että työväestö tulee tietoi-

He tuntevat luokkaetunsa

Työnantajat ovat aina enemmän valveillaan kuin työläiset, jotka yhteiskunnan alhaisimpana kerroksena ovat jääneet kokonaan lapsipuolen asemaan. Kun tulee kysymys erinäisten yhteiskunnallisten liikkeitten turvaamisesta, joko niihin liittymällä suoranaiseksi kannattajaksi ja niiden avulla ja mukana taistelemaan, niin työläisiä on vaikea saada omien järjestöjensä mukaan.

Ja merkillisimpänä ilmiönä täytyy huomata sen, että jos yhdistys on työnantajien perustama ja toimii ehdottomasti kaikkialla työläisiä vastaan, kuten poliittiset puolueet, useimmat salaseurat, kauppakamarit, nuorten miesten ja naisten kristilliset yhdistykset, kaikenlaiset hyväntekeväisyysliitot ja niin edespäin, niin niihin saadaan yhtymään työläisiäkin surullisen paljon, mutta uniot ja työläisten valtiollinen puolue kituvat kannatuksen puutteessa, s. o. työväestö ei osaa käyttää niitä hyväkseen. Se uhraa porvarien yhdistyksille sillä petollisella ajatuksella, että se saa niistä vastaavan hyödyn, mutta kun tulisi kysymykseen oman liikkeen ylläpito, niin silloin ajatellaan vain uhrauksista.

Katsotaanpa miten työnantajat menettelevät. Heillä ovat omat valtiolliset puolueensa ja omat taloudelliset järjestönsä, joissa ei suinkaan olla turhan tarkkoja siinä suhteessa mitä kysymyksiä siellä otetaan esille. Ja kuka pitää näitä yhdistyksiä yllä? Suoranaisesti työnantajat. Kauppiaat ja kaikenlaiset liikemiehet pitävät yllä kauppakamarinsa, ja valtiollisten puolueiden lihavat kassat ovat poikkeuksetta upporikkaitten riistäjien lahjoittamia. Milloin niihin kehoitetaan työläisiä varsinaisiksi jäseniksi, ei heiltä tavallisesti vaadita jäsenveroja, riittää kunhan saavat vain muuten kannatuksen. Siis ne jotka niittävät hyödyn järjestöjen olemassaolosta, maksavat myöskin niiden kustannukset. Kauppakamari ei missään tapauksessa antaudu taisteluun työläisten etujen puolesta. Saattaa kylläkin toisinaan tapahtua siten, että sen taholta esitetään asioita, joissa muka esiintyy "yhteisiäkin" etuja, mutta pohjimmaltaan nekin osoittautuvat palvelevan vain työnantajien etuja. Kauppakamarin toimesta kerättiin San Franciscon liikemiesten keskuudessa miljoonan dollarin rahasto, tarkoituksella taistella työväenjärjestöjen hajoittamiseksi, ja kauppakamarin toimesta järjestettiin Everettin juttukin.

Luonnollista siis on, että näiden järjestöjen toimintaa vastustavien järjestöjen täytyy olla työväestön itsensä ylläpitämiä, koska he niistä niittävät hyödynkin.

Tunnettua on, että mitä kiivaimmin yksityiset liikkeetkin taistelevat työläisiään vastaan, sitä suurempia lahjoituksia ne tekevät kauppakamarien taistelurahastoihin, ja se johtuu niiden luokkatietoisuudesta. Ne tietävät mikä merkitys sellaisilla liikkeillä, kuin kauppakamareilla, on työnantajien etujen ajamisessa ja siksi he lahjoittelevat.

Työväestön omat laitokset eivät vaadi mitään uhrauksia. Ei mitään lahjoituksia, mutta ne kaipaavat työläisten tukea; s. o. työväenliike kaipaa jokaisen työläisen kannatusta siten, että ne liittyvät sen taistelujoukkoon. On väärin ajatella että liittymällä työväenliikkeeseen, liittyy kannattamaan hyväntahtoisuudesta joittenkin muitten etuja. Siten ei ole laita. Työläinen voi liittyä liikkeeseensä vain luokkaetujaan kannattamaan. Unioissa esiintyvät erinäisten työläisryhmien edut suppeampina kuin esim. valtiollisessa työväenliikkeessä, ja jokainen liikkeeseen yhtyvä työläinen liittyykin uniossaan turvaamaan sen joukon etuja jonka puolesta unio on perustettu taistelemaan. Ja milloin ei sillä ajatuksella liitytä, käsitetään liittyminen väärin ja toiminnassakin saattaa esiintyä vastaavia väärinkäsityksiä, joista on vauriota koko liikkeelle ja joukon yhteiselle asialle.

SIELTÄ *ja* TÄÄLTÄ

Kirjoittavat sitä mitä toivovatkin

Odessa, — (Lontoon kautta) Vapun päivän (May Day) vietto on uutuutena Venäjällä antanut aihetta sanomalehtikirjoituksille. Anarkistien kulkueissa mustat liput herättivät enemmän säälä katsojissa kuin myötätuntoa. Taskuvarkaitten aikaisemmin tekemän päätöksen mukaan pitivät varkaat juhlapäivää pidättyen ammattiaan harjoittamasta päivän kuluessa. Varkaitten veljesliiton puolelta vielä käytiin poliisiasemalta tiedustelemassa oliko varmasti kaikki varasten liittoon kuuluvat noudattaneet päätöstä.

The Colonist.

Lehti, joka edelläolevaan tapaan kertoo venäläisten vapunvietosta, ilmestyy Victoriassa, British Columbiassa. Harvoin sitä muissa lehdissä silti noin paksua painetaankaan.

— — —

Mustat voimat liikkeellä Washingtonissa

Meille viimeksi saapunut Northwest Worker niminen Everettissä, Wash., ilmestyvä sosialistinen lehti ilmoittaa että vähentyneen kannatuksen takia on lehden pakko pienentää kokoaan puolella. Se on näihin saakka ilmestynyt nelisivuisena, joten sen pieneneminen kaksisivuiseksi tulee tuntuvasti vähentämään Washingtonin toverien agitatsionityötä.

Lehti selittää joutuneensa järjestelmällisen vainon alaiseksi Everettin kauppakamarin taholta, ja menettäneensä siten suuren osan ilmotuksistaan. Joku aika sitte sitä kieltäydyttiin painamasta enää eräässä kirjapainossa, mutta silloin sentään onnistuttiin saamaan tofnen paino, jossa se nyt painetaan.

Kummallisinta on, että lehdessä mainitaan myöskin että Washingtonin puolueihteeri Herman ei välitä olla minkäänlaisessa yhteistoiminnassa lehden kanssa. Kun lehti on verrattain kunnollinen sosialistilehti, niin olisi sikäläisten toverien katsottava onko valtiovirastoa vastaan tehdyissä syytteissä perää. Lehden menettämnen olisi suuri tappio.

— — —

Mikä on tarkoitus?

Portlandilainen lehti Morning Oregonian lausuu toimitusosastossaan seuraavan shakaaliluonnettaan kuvaavan viittauksen:

"Chicagon poliiseilla on tehtävä edessään. Sosialistit suunnittelevat rauhan mielenosoitusta toukok. 27 p:ksi."

Olemme siis tietoisia siitä, että jos Haymarketin juttu uusiutuu, niin on se jo etukäteen suunniteltu, ja neuvoja on annettu aina länsirannikon viimeistä porvarilehteä myöten.

Mainittu lehti puhuu saman numeron toimituskirjoituksessaan, miten perustuslaki olisi nyt asetettava sivuun ja käytävä kaikista huolimatta sotaan. Shakaalit janoovat aina verta, vaikka niillä ovatkin luonnolliset vaistonsa toisinaan esteenä vaanimansa saaliin kimppuun hyökkäässä.

— — —

Suomen uuden senaatin kokoonpano

Suomen uuden senaatin kokoonpanosta kirjoittaa Helsingin Työmiehen "Äksä" seuraavan arvostelun:

Suomettarelaisten, nuorsuomalaisten, maalaisliittolaisten ja viikinkien eduskuntaryhmät kuuluvat asettaneen yhteisen valtuuskunnan. Helsingin Sanomat antavat ilmi, että porvarillisten tämän valtuuskunnan ja "sosialististen valtiopäivämiesten edustajain" välillä oli ollut "viikon päivät melkein yhtä mittaa" pitkiä, sitkeitä neuvotteluja, jotka koskivat etupäässä senaatin talousosaston kokoonpanoa. Tuossa ilmotuksessa on ainakin eräs erehdys. Sosialistiset valtiopäivämiehet eivät ole asettaneet mitään edustajia moista neuvottelua varten. Tarkotetut edustajat lienevät olleet joko sosialid. puoluetoimikunnan tai puolueneuvoston asettamia.

Noiden neuvottelujen tuloksena oli senaatin talousosaston jäsenten ehdokaslista.

Suomessa oli eräs puolue, joka oli varsin huomattavasti mukaantunut Venäjän vanhaan järjestelmään ja jonka keskuudesta oli lähtenyt verrattain paljon sen sortojärjestelmän ylläpitäjiä ja toimihenkilöitä. Se puolue oli muutenkin äärimäisen taantumuksellinen. Kaikesta huolimatta pääsi se osalliseksi heti ensimäisten vallankumouksen antamien senaattoripaikkojen miehittämistä hommatessa. Tämä ihme tapahtui sekä porvarillisten että sosialististen valtuusmiesten suosiollisella avulla. Niin suvaitsevaa vallankumouspolitiikkaa tavattanee harvoin.

Tuo puolue, suomalainen puolue, ei liene toki saanut listalle henkilöitä, jotka olisivat itse olleet vanhan järjestelmän julkisina kätyreinä. Puolueen vanhin ehdokas listalla on Carl Allan Serlachius. Hän on syntynyt 1870, päässyt lakit. tohtoriksi 1898 ja v. 1900 professoriksi. Hän on joskus kirjotellut jotakin huomiota herättävää. Ollut valtiopäivillä ja ruotsikkojen kaupunginvaltuustossa. Pamauttaa joskus herkästi mielipiteitä, jotka eivät mahdu hänen kaikkien puoluetoveriensa kalloihin. Ripeä ja tarmokas toimissaan. Hänellä on listalla toverinaan entinen oppipoikansa tri Antti Tulenheimo, synt. 1879, siis nuori vielä, kova, tarmokas ja häikäilemätön herra. — Mustalla puolueella on siten kovat jarrut senaattiin menossa.

Nuorsuomalaisilla on eräs herra, jonka yhtenä ammattina on olla aina sopivan käänteen sattuessa senaattorin ehdokkaana. Hänellä on yhtä, toista menneistä, mikä ehkäisee perille pääsyn. Ståhlberg ei tullut nytkään listalle. Sijan on saanut suomenkielen ja kirjallisuuden professori Setälä. Mies ei malta pysyä kieliopinnoissaan. Hän on politiikan asioissa usein epäröivät. Hän voisi joskus vahingossa sallia jonkun kansamme syville riveille edullisen teon tapahtua, ellei hänen puolueensa vanhoilliset jarrut pitelisi kiinni takin hännästä. Tuskin herra Setälä uskaltaisi hyväksyä senaatissa edes rehellistä kunnallista äänioikeutta annettavaksi vaivatulle kansallemme! Muut johtopäätelmät voi tehdä siitä. — Hänellä on toverinaan varsin nuori nousukas, tri Holsti, joka pääsee liian aikaisin näin korkealle. Eduskunnassa ei hän ole tehnyt mitään suuriarvoista, sanomalehtimiehenä lienee onnistunut paremmin. Puolueensa arvatenkin sitoo hänet kuten edellisenkin. Nuorsuomalainen puolue vihaa taasen kansanvaltaisuutta kuin susi koiraa: söisi sen, kun saisi.

Ruotsalainen kansanpuolue on suh-